

Staré dopisy

Vladimír Merta

1.Naposledy jsem plakal v kině na pohádce o Popelce,
schoulený na sedadle chlapeček v maminčině klíně.

A plátno zvesela mrkalo na milence.

2.Chtěl jsem zmenšit a od prosit tě,
a zeptal se:"Je to místo vedle tebe volné."
Nejistě sis poposedla a řekla:"Jistě, hm, hm, hm
sedávám schválně na nepravém místě."

3.A holoubci vybírali hrášek z popela,
zobáčky zvesela klovali o podlahu.
Tři zlaté oříšky cinkly a Popelka je zvedla:
"Holoupci milí, děkuji vám za námahu."

4.My princové za dvě koruny v první řadě,
Promrzlí vrabčáci na telegrafním drátě.
Teď vybízí má dámy k tanci,
a ty jsi zašeptala:" Jááááá, já chci !".

5.A Popelka rozlouskla první oříšek
a oblékla si šaty z hedvábí.
Tančila u muziky, ztratila střevíček:
"Holoupci milí, chce se mi za vámi."

sólo.

6.Toho si vezmeš nebo si ho vezmejiná,
děti šly čurat a uteklo jim kousek pohádky.
a v první řadě nedělního kina
plakala vrádka školní zahrádky.

7.Popelka tančí valčík v druhých šatech
a odpouští mi všechny moje známosti.
Já kuchtík, stojím v otevřených vratech,
být nadosmrti s ní alespoň v minulosti.

8.Beru tě za ruku, Popelko z první řady
a vím, že nebudeš první ani poslední.
Cítím dech školáčků za mými zády
a na plátně se zatím pomalu rozední.

9.Popelka odjela v brokátových šatech,
dávno jí padl nejmenší střevíček
Hledáme obadva reflektory v zádech,
Pod sedadly zakutálený oříšek.

10.Tytulky na plátně kina zhasly,
paní pokladní počítá drobné mince,
které jí zbyly v krabci.
Z plakátů venku opadaly zbytky popelčiny krásy
otevírám doma její dvacet let staré dopisy.

C.Otevírám doma její dvacet let staré dopisy.